

"Ha sötétségben lakom is, az Úr az én világosságom"

2007. November 14.

Igehirdetés, Hajmáskér, 2007.11.11.

Textus:

„De én az Urat várom, a szabadító Istenben reménykedem: meg is fog hallgatni Istenem! Ne örülj bajomnak, ellenségem, mert ha elesem is, fölkelek, ha sötétségben lakom is, az Úr az én világosságom. Az Úr haragját kell hordoznom, mert vétkeztem ellene. De majd ő intézi peremet, és igazságot szolgáltat nekem. Kivisz a világosságra, és gyönyörködöm igazságában. Látja majd ezt ellenségem, és szégyen borítja el, bár most ezt kérdezi tőlem: Hol van az Úr, a te Istened? Saját szememmel látom majd, amikor összetapossák, mint az utca sarát.” (Mik 7,7-10)

Igehirdetés:

Kedves Testvéreim!

Mikeás próféta könyvének előző részében az elmúlt vasárnap, a helyes istentiszteletről beszéltünk. A próféta arra próbálta tanítani az ő népét, amelyet úgy gondolta, hogy eltért az Isten útjáról, hogy hogyan is kell az Istent helyesen szeretni, imádni, mi is az, amit az Isten elvár az emberektől. S mit is mondott a próféta, hogy mi a legfontosabb? Az, hogy törvény szerint élj, törekedj a szeretetre, és légy alázatos Isteneddal szemben! Tudjátok nekem eszembe jut az, hogy mindig akkor mondanak ilyet a próféták, amikor hiányzik ez a fajta viselkedés, egy nép, egy társadalom, egy kor életéből. Mindig akkor hoznak tiltó törvényeket valamire, ha megjelenik egy viselkedésforma. Nem tudom elfelejteni, hiszen sokat mosolyogtam azon a gondolaton, hogy a sárospataki teológiának, a kollégiumának az egyik régi könyvét olvasgatva kiderült, hogy a felvilágosodás korának teológusait, törvényben kötelezték arra, hogy a kardjukat nem vihetik föl a szószékre, nem csörgethetik a folyosón, valamint ha már kimennek Patak városába, legalább ne keveredjenek verekedésbe az ott lakó emberekkel.

Tudjátok, a törvénynek az ilyen irányú szabályozása, azt mutatja, hogy megtörténtek ezek az esetek. Igenis volt olyan teológus, aki kardot vitt a szószékre, igenis volt olyan teológus, aki a kardját csörgette, talán még össze is szólalkozott teológus társával, a teológia kollégiumának folyosóján, és valószínűleg volt olyan, hogy kimentek a teológusok, Pataknak valamely vendéglátóipari helységébe, és ott bizony megverték a polgári lakosságot. Nem szép dolog ez, hogy ha reformátor eleimre gondolok, de valószínű azért hoztak törvényt, mert megesett. Mikeás próféta is, amikor beszélt, olyan dolgokra hívta fel a figyelmet, melyek általánosak voltak Izrael népének az életében. Ha valakit meg kell tanítani arra, hogy mi a fontos az istentiszteletben, az azt jelenti, hogy ő nem tudja. Ha valakit vissza kell vezérelni az Istenhez, az azt jelenti, hogy ez az ember, vagy az a nép, vagy az a csoport eltévelyedett tőle

Nem véletlen, hogy a felolvasott lekciónban a próféta maga is panaszkodik. Úgy érzi magát, mint az az ember, aki gyümölcsöt akart szedni, szőlőt szüretelni, de nem talált. Vagy korai fűgét keres. Ez a gondolat nem jelent mást, mint Isten emberének a prédikátornak, azt a magányosságát, hogy kiáll, elmondja mindazt, amit az Isten a szívére helyezett, és úgy érzi, hogy süket fülekre talál. Az emberek nem hallják, amit mond, nem akarják megérteni az ő üzenetét. S hogy mit tesznek helyette? Mikeás hosszan sorolja. S jól használják a kezüket a rosszra. Alattomban vért ontanak, a vezető követelőzik, a bíró fizetségre vár, korrupt, a főrangú ember kimondja, elveszi, amit kíván, és csak csúrik-csavarják az ügyeket. Izrael népét, a próféta, Isten embere, egy korrupt csoportnak látja, olyanak, akik sem Isteni, sem emberi törvényt nem tisztelnek, akiknek nagyon nagy szüksége lenne arra, hogy valamilyen módon, megváltozzon az életük. S még valamit mond róluk: még a legjobbak, a legbecsületesebbek is, tövisesek, tüskések, olyanok, mint egy tüskés bokor.

Igen ám, de ennek következménye van. Az, hogy az Isten le fogja törni az ő tüskéit. Tudjátok egy kicsit olyan ez, mintha azt mondanánk, hogy mi mindannyian sündisznóként élünk a világban. Tele vagyunk apró tüskékkel, amiket kifelé meresztünk, hogyha megtámadna bennünk valaki, bőkje meg a tüskénk. Ha valami nem tetszik, azonnal odaszúrunk egyet. Igen ám, de az Isten simának szeretne látni, puhának, könnyen simogathatónak. Az Isten kezét mégsem szúrhatjuk meg! Sem egyénként hozzáállásunkkal, cselekedeteinkkel, sem a nép, sem a társadalom, mert ha megteszi, akkor az Isten lecsiszolja a tüskéket róla.

Az, amit Mikeás próféta Isten büntetésének napjaként emleget, a babiloni fogság, nem más, mint Isten eszköze arra, hogy az Istentől eltávolodott, korrupt és csalárd nemzetséget, a tüskéiktől

megszabadítsa, és ha nem megy szép szóval, ha nem megy az ige szavával, ha nem megy a próféta kérésére és felhívására, hát majd erővel. S ezen a ponton jutunk el oda, ahol a próféta megszólal, és azt mondja, hogy én az Urat várom, a szabadító Istenben reménykedem. Vajon miért mondja ezt, miközben előtte arról beszélt, hogy az Isten le fog súlytani? Az Isten meg fogja büntetni a népet, mely elfordult tőle, amely nem tartja be a törvényeit, amely nem szereti a másikat. Amely gyalázatosan bánik, egyike a másikkal. Azért, kedves Testvéreim, mert a próféta szerint is, nincs nagyobb rabság, mint amikor a bűneinknek vagyunk a rabjai. Nem az a kérdés, és nem az az igazán nagy fenyegetés, hogy Babilon lerohanja Izraelt, hanem az, hogy Izrael nem tud kiszabadulni a bűneiből. Nem az a kérdés, a mi életünk harcaiban, hogy győzünk, vagy veszünk, hanem a bűneinkkel folytatott harcban, vajon meg tudunk-e szabadulni a tüskéinktől. Vajon tudjuk-e szeretni egymást, közel tudunk-e kerülni a másikhöz, és közel tudjuk-e engedni a másikat? Vajon tudunk-e bízni a másiban, vajon rá merünk-e hagytatkozni, és vajon bízhat-e bennünk a másik ember?

A próféta tudja, hogy a babiloni fogság el fog múlni. Hogy Isten meg fog könyörölni a népén. Isten igazságot fog szolgáltatni, kétszeresen is. Egyrészt igazzá teszi a népét, azt a népet, amely nem hallgatott a jó szóra, majd erőszakkal. Mert a babiloni fogság alatt majd megtanulja, hogy össze kell fogni, megtanulja, apa és fiú, hogy egymásra vannak utalva, megtanulja anyós és meny, hogy csak együtt tudnak családot építeni, majd megtanulja a gyülekezet, és megtanulja mindenki azt, hogy egyedül nem megy. Mert amíg szép a világ, amíg minden rendben van körülöttünk, addig lehetünk tüskések. De hogyha jönnek az idők, amelyekre azt mondjuk, nem szeretem őket, hogy a Biblia egy másik helyen mondja, hogy igenis az embernek meg kell válnia a tüskéitől. Akkor igenis az embernek le kell mondania a saját bűneiről. Jobb emberré kell válnia azért, hogy körül tudja őt venni a befogadó, a szereteteli légkör, hogy társakat tudjon találni magának, hogy lemondva a harcokról, inkább valami újat kezdjen építeni, valami közöset.

Éppen ezért a próféta azt mondja, hogy bár hirdetem, hogy büntetés jön a népnek, s benne nekem is, hiszen Mikeás, mikor a büntetésről beszél, azt mondja: hogy az Urat várom, le fog ránk súlytani, s egyben kifejezi azt, hogy én is ott leszek azok között, akik ezt el fogják viselni. Én hirdetem, hogy mi fog következni, én mondtam meg, hogy miért fog következni, és együtt fogok szenvedni azokkal, akik miatt jön a büntetés, mert tudom, hogy ez nem egy pusztító Istennek, nem egy zsarnoknak a büntetése, hanem a szabadító Istené. És talán nekem is vannak hibáim, bűneim, amiktől meg kéne szabadulni, mert engem is jogosan ér el az a büntetés, amely a körülöttem lévő népet súlytja, éppen ezért, talán dacosan, talán mosolygósan, talán csak figyelmeztetően szól ki a környező népeknek. Maguknak az Asszír-babiloniaknak is, hogy ne örül bajomnak, ellenségem, mert ha elesem, fölkelek is, ha sötétségben lakom is, az Úr az én világosságom. Mit jelent? Igen, Izrael népe az életének mélypontjára fog kerülni, az Isten le fog rá súlytani. Emberi számítás szerint, hogyha azt mondjuk, hogy felragyog a napja egy birodalomnak, amikor nagy és erős a királya, akkor azt mondjuk, bealkonyul nekik, amikor legyőzik. De ebben a bealkonyult állapotban, amikor mindenki azt hiszi, hogy Isten nélkül való Izrael népe: az Úr az én világosságom.

Kedves Testvéreim, az emberi életben is, nagyon gyakran gondolják azt, hogy ha valamilyen szerencsétlenség ér valakit, bármelyikünket, hogy bizony bealkonyul neki. jaj de nehéz lehet neki, nehéz viselni a terhet, egyedül marad, nincs segítsége, s ilyenkor gondoljunk csak bele, micsoda erő az, tegyük fel, ha éppen rólunk van szó, amikor érezzük, hogy persze, sötét fellegek vannak az életünk egén, de az Úr a mi világosságunk. Nem arra van szükségünk, hogy kívül legyen világos, mert minékünk belül van az igazi világosság. A lelkünkben, a szívünkben. Nekünk nem az a kérdés, hogy a hideg, téli éjszakában vagyunk-e, vagy a forró nyári napon, mert a szívünkben, a lelkünkben teremt az Isten, Krisztus által, újra meg újra világosságot. Ezt mondja a próféta is, összedőlhet minden, összedőlhet a világ. Miért? Mert megérdemeljük, mert lopunk, hazudunk, csalunk, mert azok, akik körülöttünk élnek, a vezetőink nem különbek. Mikeás pontosan látja ezt, és koráról, nemzetéről pontos diagnózist állít ki. Törvényszerűnek tartja azt, hogy megjöjjön az Isten büntetése, hogy lesújtson, hogy eltűnjön a föld színéről szinte Izrael, de csak „szinte”!

Mert az Isten nem elpusztítani, az Isten javítani, jobbítani szeretné az ő népét, testben és lélekben egyaránt. Hiába az ellenség, örülhet percekig a diadalnak, de utána el fog jönni az a perc, mikor az Isten igazságot szolgáltat neki. Mit jelent ez? Azt, hogy ha elviselte a büntetést, ha elszenvedte a bűnéért, mindazt, amit Isten jogos elégtétele megszab, de még inkább, ha levetkőzte a bűneit. Mert az Isten nem úgy mérlegel, hogy kis bűnéért, kis büntetés jár, nagy bűnéért, nagy büntetés, hanem azt mondja, elkövettél valamit, addig büntetlek, amíg rá nem jössz arra, hogy ez rossz volt, amíg meg nem szabadulsz ettől a bűnödtől, és amíg újra tiszta, és igaz nem leszel énelöttem. Izrael népének ezt kell tudomásul vennie, hogy az Isten olyan, mint egy aranyműves. A ráakódott korróziót lecsiszolja, savval lemaratja a fémről, amely mindig drasztikus beavatkozás, amely mindig kegyetlen dolog, de

mégis miről szól? Hogy az Isten alkotása, régi fényében, tökéletességben, és igazságban ragyogjon. Ezt hirdeti Mikeás a népnek. Ezt mondja az egyénnek, mert ki akarja vinni az ő népét, a világosságra, igazságra, és azt akarja, hogy a próféta is gyönyörködjön, megelégtetést nyerjen, hogy lám volt gyümölcse a munkának, de még inkább a nép meg tudja teremni azokat a gyümölcsöket, amelyek elvárhatók azoktól, akik hallják Isten igéjét, akiről gondoskodik a Teremtő. És éppen ezért a Babiloni birodalomról azt mondja, látja majd mind ezt ellenségem, és szégyen borítja el, hiszen szégyenkezhet azon, hogy ő győzött, de nem tanult belőle, nem ő igazult meg a győzelem által, hanem a vesztes, a legyőzött. S tulajdonképpen Asszíria, Babilon nem volt más, mint a ráspoly, mint a tisztító ruha, mint a kaparó eszköz, amivel Isten leszedte a népéről a tüskéket, a megkérgesedett bűnöket, és már rég sehol nem lesz a nagy birodalom, amikor Isten népe, tündökölni fog még mindig, az emberek és Isten színe előtt.

Persze, kedves testvéreim, megint ugye Mikeásról és Izraelről beszélünk. Egy olyan helyzetéről egy népnek, amelyben Isten embere, nem tudott hallgatni. Amelyben vállalta az üldöztetést, vállalta azt, hogy sokaknak nem tetszett, vállalta azt, hogy elsősorban őt keresték a besúgók, őt próbálták eltüntetni, nehogy már valaki, mégiscsak figyelmeztesse az embereket. De higgyétek el, a történelem újra meg újra ismétli önmagát. Az Istennek az eszközei az elmúlt évezredekben nem változtak. S azáltal, hogy Krisztusban kiteljesedett a szeretet, az Isten gondviselése minden ember számára, kiteljesedett a figyelmeztetés is. Ami akkor Izraellel történt, történhet itt és most velünk, hacsak nem vagyunk hajlandók engedelmessé válni a próféta szavának. Ha csak nem vagyunk hajlandók, mint nép, mint gyülekezet, de legfőképpen, mint egyének, ráébredni arra, hogy az Istennek célja van velünk.

Az Isten akar valamit. Azt, hogy mi világosan ragyogjunk, felmutatva a Krisztust embertársainknak, de ez csak akkor lesz, ha megszabadulunk bűneinktől, ha elbűjtjük azokat a töviseket, amelyeket embertársainkkal szemben növesztettünk, ha önként alakulunk Krisztus képére. Ha nem, akkor jogosan ér el minket a gondos gazdának, a töviseket letisztogató keze, amelyet érezhetünk úgy, hogy büntetés. Mégis, ha jól állunk hozzá, ha a prófétával együtt nézzük, Isten tervét a világon, rá fogunk ébredni, mindaz a nehézség is, ami ér bennünket az életbe, nem más, mint Isten szabadítása, mellyel rossz tulajdonságainktól, bűneinktől, hibáinktól akar megszabadítani minket, hogy Krisztusképűek legyünk, ne csak a nevünkben, hanem életünkben, hitünkben és cselekedetünkben is a Krisztus hordozói a világban. Ámen

Utóima:

Istenünk, fejet hajtunk a Te hatalmad előtt, hiszen Te vagy az igazi Úr a világmindenségben. Te teremtettél, Te vagy a gondviselő, s a Te céljaid fognak beteljesedni, az időknek végezetén.

Add, Urunk, hogy mi mielőbb bölcsen felismerjük ezt, hogy tudjunk engedelmessé válni a Te szavadnak! Ne kitérőket, kibúvókat, ne mentségeket keressünk, hanem találjuk meg azt, hogy a Te szeretetedre, csak szeretettel válaszolhatunk, hogy arra, a tényre, hogy Te hiszel mibennünk, csak hittel válaszolhatunk, hogy Te cselekedtél, midőn Fiadat feláldoztad értünk, mi is csak cselekedettel, életünk és cselekedeteink odaszánásával, s hogy Te szólsz hozzánk, csak imáink szavával válaszolhatunk. Mindenség Istene, erősíts minket és taníts minket! Add, hogy tudjuk elviselni a büntetést, tudván, hogy nem büntetés, csak csiszolás, tökéletesítés, felkészítés a Te mennyei országodra, hogy tudjunk segíteni embertársainknak, tudjunk együtt érezni, együtt imádkozni, s hittel összekapaszkodni, ha kell. Ó, Urunk, add, hogy amit Mikeás prófétának kellett látnia saját népe és nemzete életében, nekünk ne kelljen látni közösségeinkben, hogy gyülekezetünk, egyházunk, talán idővel egész hazánk, a Te szent fiad, Krisztus nevét zenghesse, hogy minden ember, kortól, nemtől, születéstől függetlenül, Terád tekintve, Néked adhasson hálát életéért. Ó, Urunk, Te tudod, hogy kik azok, akik nincsenek közöttünk, akiket munkája, kötelessége, betegsége, vagy bármi más elszólított. Urunk, Te adj áldást a dolgozó ember munkájára, elégítsd meg, hogy tudjon közénk jönni, adj gyógyulást betegeinknek, teremts békét, a szívükben háborúságot hordozókban, s erősíts minket, hogy életünk minden napján, tiszta szívvel és őszinte hittel imádkozhassunk úgy, ahogy a Te szeretett Fiad, a mi megváltó Krisztusunk tanított ekképpen:

Úri ima:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. Ami mindennapi kenyerünket, add nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek, és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen

Áldás:

Az Istennek békessége, mely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni a ti szíveiteket, és gondolataitokat, az Úr Jézus Krisztusban. Ámen